

SLOVENSKÝ NÁRODOPIS

3

XIV

VYDAVATEĽSTVO
SLOVENSKEJ AKADEMIE VIED
BRATISLAVA 1966

OBSAH

STÚDIE

Oldřich Sirovátko, K poměru slovenské a české pohádkové tradice	361
Michal Markuš, Motyky z Medzeva	378

MATERIÁLY — ARCHÍV

Ladislav Štepánek, Slovenský dům s podlomením ve středoevropské lidové architektuře	436
Bohuš Kuchár, Receptár z 18. storočia	448
Viera Nosáľová, Denník A. Kršňaka zo Svermova — prameň etnografických poznatkov	453

ROZHEADY

Viera Gašparíková, K problematike interetnickej klasifikácie prozaických podaní	457
Mária Kosová, K návrhu interetnického katalógu z čias tureckého nebezpečenstva	465
Soňa Burlasová, Problematika slovenských enkláv vo východnej Európe z hľadiska etnomuzikologického	467
Andrej Melicherík, Niektoré stránky súčasnej slovenskej folkloristiky	471
Peter Vrchoviná, Príspevok k problematike rezbárskych škôl na Slovensku	477
Ema Kagoúnová, Zpráva o činnosti Slovenskej národopisnej spoločnosti za rok 1965	484
Ester Plicková, Konferencia Demosu	486
Drobné zprávy	489

RECENZIE A REFERÁTY

Nové obzory — Spoločenskovedný sborník východného Slovenska I—VII (J. Podolák)	492
J. Butvin, Šlovenské národnozjednocovacie hnutie (1780—1848) (J. Michálek)	494
M. Jeršová, K dejinám pestovania ľanu a konopí na Slovensku (J. Langer)	496
S. Musiat, Zur Lebens weise des landwirtschaftlichen Gesindes in der Oberlausitz (E. Kahoúnová)	497
D. Drost a W. König, Beiträge zur Völkerforschung — Hans Damm zum 65. Geburistag (J. Podolák)	499

СОДЕРЖАНИЕ

СТАТЬИ

О. Сироватка, К соотношению словацких и чешских сказочных переданий	361
Михал Маркуш, Цапки из Медзева	378

МАТЕРИАЛЫ — АРХИВ

Ладислав Штепанек, Словацкий дом с подщипцем в среднеевропейской народной архитектуре	436
Богуш Кухар, Фармакопея 18 века	448
Вера Носальова, Дневник А. Кршняка из Швермова — источник этнографических познаний	453

ОБЗОРЫ

Вера Гашпарикова, К проблематике интерэтнической классификации прозаического изображения	457
М. Косова, К проекту интерэтнического каталога со времен турецкой опасности	465
Соня Бурласова, Проблематика словацких колоний в восточной Европе с точки зрения этномузикологического	467

А. Мелихерчик, Некоторые стороны современной словацкой фольклористики	471
Петр Врховина, Заметки к проблематике школ для резчиков по дереву в Словакии	477
Эмма Кагоунова, Сообщение о деятельности Словацкого Этнографического Общества за 1965 год	484

Эстер Пликова, Конференция о журнале „ДЕМОС“	486
--	-----

Мелкие сообщения	489
----------------------------	-----

РЕЦЕНЗИИ И РЕФЕРАТЫ	492
-------------------------------	-----

DENNÍK ANDREJA KRŠŇAKA ZO ŠVERMOVA — PRAMEŇ ETNOGRAFICKÝCH POZNATKOV¹

LE CARNET DE A. KRŠNAK DE ŠVERMOVO — SOURCE DES CONNAISANCES ETHNOGRAPHIQUES

Vo svojom krátkom, nedokončenom denníku Andrej Kršňák píše o udalostiach zo svojej mladosti, ktoré môžu byť prameňom poznania celkového spôsobu života ľudu na Horehroní v druhej polovici 19. stor. a pomôžu do kresliť niektoré javy, o ktoré sa zaujima etnografia (bývanie, rodinný život, strava, odev, domácka výroba).²

Andrej Kršňák sa narodil vo Švermove 13. decembra 1867. Bol stolárom, tesárom a kolárom — samoukom. V stati nazvanej *Rodostrom Andreja Kršňaka* po prvých dvoch záznamoch o rodičoch sú zapisané dátia narodenia pisateľa i jeho prvej ženy Heleny rod. Kunakovej, ako i dátum jej úmrtia r. 1919. Potom nasledujú zápisu o narodení (i úmrtí) jedenástich detí — šiestich dcér a piatich synov — ktoré sa narodili z tohto manželstva. U jedného zo synov — Štefana Kršňaka, kováča, narodeného r. 1874 — našiel sa pri výskume r. 1960 i jeho denník. Po smrti prvej manželky sa A. Kršňák druhý raz oženil r. 1920 s Helenou, rod. Kišovou, čím sa aj končia zápisu v rodostrome. Spomienky A. Kršňaka na vlastnú mladosť pravdepodobne napísal okolo r. 1920, keďže už pri zápisu o svojej prvej žene uvádza súčasne i dátum jej úmrtia.

Andrej Kršňák bol dlhé roky richtárom vo Švermove, veľa číhal. Zomrel 4. januára 1958.

*

Ja, Andrej Kršňák zaznamenavam nektere viznamneše uriuki z mojho života. Vichovani som z detinstva pri rodičoch velmi chudobnich a poctivich a statočnych šlachetnych ľudí. Na tom som nemal žadnej pochibi, čo sa tika

vichovi dušeunej, ale telesna vichova bula velmi mizerna, chudoba, nedostatok chleba, zarobit nebulo ďe a čo bolo volačo — rubaniska, tam sa moj otec dotisnut nemohol a ket sa mu podarilo, zarobil 30 graicari dene. Detvakovu nas mau 7 nažive. Školu som si velmi oblubil, tak že som bez frištika mnohokrát i bez obedu do školi vdačne šou a dobre som sa učeu. Bu som velmi poslušni, učiteľ mňa miloval(j) ako svoje decko, znal o mne, že som chudobný, ale pomoct mi nemohol bo on tješ bu chudobný. No s trapením po kuse roki sa míňali, prauda nemilo. Luško mojo bulo za mladu — ako školak spaval som na velkej peci, ktera v tom čase bula vo zviku na Horehroni. Ležala na štvrtnej častke chiži, prauda spaval zme na nej štvero, každo malo osobitno luško. V jednom običajnom mechu vopchnuto troška slami, pokrovec nebu potrebni, do peci sa topilo. Každi den o štiroch poobede gvoli pečení zemjakou na večeru. Detvaki zme si posedali pret čeluste na ohnisko abi zme bedlili na zemjaki, abi nezhoreli. Prez leto spaval zme na šope aš do zimi. Tam nam bulo troška zdrauší jak na tej peci, bo zme sa zahrabali do sena. V chiži bulo dost i prez nas, žjal bohu, bulo nas v tej jednej chiži lem 25 duši, 5 chlapou a 5 žien, ostatok detvaki — vekše i menše. Chiža bula nevelka, 30 kvadratnich metri. V chiži bulo zarjađene dokonale. Buli tam predmeti: 1. stol, 2 lavice, popri stenach 5 kusi posteľe, ponevač bivali tam 5 parou manželskych. Buli to 5 bratou. Mimo posteľ (aj lavic). Ešte buli ruzne veci: pot každou postelou bivali stale nadobi z vodou, k tomu drevo, prichistane ku varenu položit pod paveň, ponevač šparheti ešte ne-

¹ Denník sa nachádza u J. Laurinca, učiteľa vo Švermove, ktorý je vnukom Andreja Kršňáka. Vyslovujem mu vdaku za poskytnutie životopisných informácií o autorovi denníka.

² Celý denník obsahuje tri state: Rodostrom Andreja Kršňaka, vlastné spomienky pozostávajúce z troch kapitol s obsahom, a samostatný zápis, týkajúci sa stavby domu: „Ve jmeno pana zbudoval som tento dom pod numerom 83 tim. S pomocou božu roku 1905 ho vojšol som bivat don decembra 3 ho, posviacani s knazom Zubricki Istvanom, rechtor bu Zsatkovic Janos, učitel Sakmari Antal, oberhorsner bu vtedi Láni Aladar. To buli mojo hoste okrem rodini. Posvjacanka stala 58 koruni. Dom s fundusom, z mastalnami koštoval 4475 koruni a za tje par kuski pola som vidal 2024 koruni 72 h. Krsnjak Andrej Rab boži roku 1905 ho decembra 6 ho.“

Denník je napísaný nárečím, ktoré sme ponechali bezо zmeny okrem niektorých menších úprav týkajúcich sa interpunkcie a delenia slov. Fotokópia je uložené v archíve NÚ SAV.

buli. K tomu pot postelou bival obuv — krpce z navlakami, opasok, chološne, kapce, čižmi, prauda len (ešte i...) v noci, ale pot postelou bula ešte aj huska, aj kurka sedeli spokojne na vajičkoch. Ale v marcu, v aprili pritulili zme ku posteli na motuštok aj nevine telatko, abi v stajni nezamrzlo. Nuž praudaže v takej společnej stajni to tam tejš vizerala parádne. Z času načas tam sa aj (snech?) prichiliu, abi vonku nezamrznu. Abi som nezabudnu v tej chiži bulo aj tak zvane podohnisko, to bula jedna mjesnost nad dverami; mimo spomenuto zarjadeni bival pri ohnisku pot kozubom jeden hrubi klat, na kterom sa porjat drevo rubalo, jak v zime, tak v lete. Ale pod ohnis-ko(m) vždicki drevo nebivalo, stalo sa aj tak mnohokrat — drevo preč stade — prišol vjači pan pod ohnisko, abi som neubližiu, prepitujem pekne, prasatka pritulili zme ich ket v chleviku zima, /d/nu chudatka nevine dobre sa citili. K zarjadenu patrili aj tri štiri kolíski, ktere buli moderne, pripieunene nat každu postelou, na povale v gerende zapravene 2 obručki zelezne a štiri motuzi a jeden dreveni ram platnom opfahnuti — i koliska bula viborna. Prauda v chiži buli pri každej posteli jeden-dva metrovi dručok pripieuneni na povale, gde si gazdinka zavješala svojo šati. Nat postelou mala každa gazdinka jednu malu poličku, abo ram, gde trimala kuchinski escajk, jednu misku, jeden hrnec, štiri-pet ližic. Gazdove všeci svojo kabanicce vješali ku dverom na jednu drevenu kvaku — skrivene drevo. V chiži bula ešte tak zvana poljen — 2 silne dreva od steni do steni pona/d/ dvere, ponat pec. Na tej poljeni bivalo mnoho rúznych veci — bivali tam sekery, cepi, koritka, lopare, kudele, brda, nitelnice a čo ja vjem — jednim slovom bulo to jako v nejakej strojarni. To bu vždicki čuli život, ket v noci začali detvaki na kolískach vreštat, matka ho začala kolisat a tje obručki strašne vrzgotali, žgripali — železko jedno o druhe, tak že to bulo počut na ulicu. Chlapci chrapali v tvrdom spanku, na to huski pot postelou tješ dali znat o sebe, že su tu: ga-ga-ga, telatko na ten šramot otpovedalo: me, i prasatka pod ohniskom nezabudli sa ohlasit: kvi-kvi-kvi — nuž bu vam to koncert ani v Nojemovom korabe. V tomto dome som bu vichovani až do 14 rokov mojho života. Chiža mala aj pritvor, tak zvani piklet, bez oblokou a bez povala, schodi buli na poj. Najvjac chodili slepki hore schodi na poj spavat, tam nat komorami mali svoj bant, tam aj trusili cali život a to nik nečistiu. Ten piklet sa chosnovau pre huski, buli tam carčoki, ket sa svinka dakedi zarezavala pred vjanocami — to sa vonka nemohlo, to prišikovali do pikleta, tam ho zarezali, tam ho omkli,

tam ho opalili štambami na drabinke. Potom očisteno dali do chiži, tam ho rozobrali, vypitvali a položili na korito. Urobili nekodi aj dajaku klbasku, napchavali to z roškom, dali do dimu. Ta chiža mala 4 okna, obloki velke 40 a 50 centimetry, ale to pre zimu nenahali bez opateri, do polovici naložili pazdira z lenu, abi bulo teplejší, bo obloki buli lem po jednom rame, z dnukajšej strani buli pripieunene klincami, na viluftovana nebula potreba. Ket tam bivali a spavalii 25 duši, prauda iste tam dobre sa citili — zdrave buli jako hadi. Jak bi aj ne, ket zme šli nekere v noci na potrebu v zime, ket zme prejšli do pikleta, uš zme buli po kolena v snehu, lebo čez dach nafukalo, ket bula kurnava, časom aj na 20 centimetry. To rano chlapci vihodili von toho nemiloho hosta a zas bu mili porjadok. S touto chižou bi to už asi bulo dost do porjatku.

2 — kapitola druga

Nečo o vižive v tom čase. Viživa bula velmi mizerna. Že je dneska kriza, ňezamestnanost, to je nič, bo sa vlada obzre a pomaha troška bjedu ulavit ale pret 60 rokami mohol vimret aj cali svet — nestarau sa onho nik. Dneska mame krompeli po dedinach chockelo a kapusti dobrej. V tom čase u nas ešte muku z nekadi dovezenu nepoznali, zaoberali sa lude zo zrnom — žito, jarec a kukurica a oves to si mleli na panskom mline za odmenu. Mlin bu, bodaj bu, tam našo matki o hlade čekali, chodili do mlina aj 10 raz kym zomleli 1 štvrtku kukurici abo ousa. Čo sa tika varena strovi, na to vera nemali žadnu tarchu — čo sa doštalo, običajne najvjac trpeli zemjaki na frištik i na obet varene, na večeru zemjaki pečene a troška surovej kapusti, ale ne takej jak dneska, kupena z dolnej zemi, a bula domašna, černa jako havran. Časom na frištik z ousanej muki rjetki čir a z juchou, abo kukuričanku, taku rjetku fučku a za 2 gracare brinzi pre 10 ludi. Časom ket som šou do školi dala mi matka ousanoho bugača, bu to tuhi ami svibach, to som milerat užiu, lem ket bu a napiu som sa kisľej vodi a bu som velmi pišni, bo navjac som chodil do školi pres frištika. A k tomu bosi a bez kalapa a len v gatkoch a mal som aš pozdejší chološjenki a krpčoki, ale ešte vždi chibeu kalap. Ten som dostal až na tretu zimu. Bu to život na zaplakana, bu som vždicki zarmuceni, že su tak chudobni mojo rodičja. Lem 3 razi do roka bula viborna hostina: na kračun, na velkú noc a na rusadla, to jest na turice. Dostali zme kolača zo žitnej muki, preosjata na pitle vo mline. Matka napekla žitne kolače aj opekanice na vjanoce, kolače buli jako deštički, nekrajal sa kolač ako dneska, jako z chleba. To sa rozkrojel

najprv na 4 častki a potom sa roskrojil ces (retku?), ostali 2 kvorki — spodna a vrchna a troška slaninki na rožnik a tak zme si postavali šetke chlopeci kolo vatri na ohnisku, slaninku zme pekli a ejapkali na ten tenki žitnik. Dali nam troška aj tej zohrjatej gramatiki-palenocki ras do roka, lebo vtedi ešte lude malo pili palenku, dneska to už lepsi znaju pit.

3 kapitola

Jako mali chlapec pet-šest ročni uš som sa chitau v praci. Rodiče prada mna ponukali s pracou, ale aj sam som sa poberau do praci. Nosiš som ocovi strovi, gde buli v praci, v druhom chotare, v dobšinskem. Matka mi uvjazala meži pleca ceđilačko, chlebik, slaninku, haluški a do ruki jeden mali žbančok z mlečkom a hajde do dobšinskoho. Ras sa mi prihodilo — nenajšou som chlapou na určenom meste, tak som sa tarau po horach, po dolinach aš do polnoci. Potom som ich najšol na jednej luke, gde uš všeci dobre spali pri vatre. Prave jeden starši človek nespal, ale zapekačku držal vo vatre. Som ho pozdraviu: bože daj šesta. Otpovet znela: bože daj i tebe. Velice bu prekvapeni, ket mna videu prihaziat ne z domu ale z hvor a hnet mna a nepoznau, aš sa lepsi rozhladeu. Chlapče, čo si za dita, ta nebojiš sa tima horami v noci bludit. Ja som otpovedeu vesele, že ja sa ešte neznam bat. Na to starik rozosmjaj, spjaci pri vatre sa prebudili, vivalili oči zvedave, de som sa zjal. Povedam, chladam vas od večera. Spokouno som si lahou ku vatre a už som aj spal. Dalej v detinstve som chladau pracu: vistruhau som nožikom ruzne maličkosti, robil som inim chlapcom voziki pekne z drabinami, kone z dreva, voli z javora, jarma robil som aj slosarske prace, jako taki slosar, ale zato lude to obdivovali, že jak to možem. Robil som paropkom špartače, gombiki, blancare, lebo v tich časoch nosili zme opaski. Kteri parobok mau najvjec bombikou a blancarou, ta bu jak najviberanejši. Robil som aj pipki z dreva, pekne vibijane mosazom, robil som mladim nevestam ihlice do kontikou a tak som si školne vidauki zaokrevau s takich prijmou. Otec mi už nemal skadi dať, som aj nežadau. Ket som mal 8 roku už som si ušil pervje chološne, ušiu som si aj krpce, už som špekulovau ušit si aj čapku ale v tom mna už dostihli, dostau som vprask. Dost mna naprehanali, že vela struhlikam, že vela klopkam mlatkom, že pohlušim husata, že sa nevilahnu, nadavalci mi. Rodiče bi mi to buli prebačili, ale tje strinki a tje fetki brizgali na mna jak

lem mohli. Mna vihnali von to som proboval i v maštalni, ale zas stamtadi mna vihnala zima, bo to bula prazna a tma — obloki neboli. Pomali som sa ulapil do tesarstva. Striko si spominal, že mu treba dajakoho cimermana — vimostovať ači vidilovat maštalen. Ja som nepovedau nič, strik rano odišou do furmanki, ja sa chitol do prace a večer, gde kone stavali uš bulo hotove. Druhu častku som si nahal na zajtra. Striko večer prišol a vidi novu dlašku. Pita sa fetki: Chto dilovau maštalen? Tetka poveda cimerman. — No vet znam že cimerman, ale chto? Chmaroš Jano — to bu cimerman v Telgarite. No dobre naj len pride i zajtra, ažda ju dodiluje. Ano povedau, že pride. Tetka sa pita: no a či dobre zrobil? Celkom dobre, aždaj zato je cimerman. Urobil som ženam kolovrat, te refendi, to pjest, to valok, to djenka na zakrivana kupi, zas dou na hrnki, potom mi už prebačili, ket som aj struhlikau. Potom som zrobil strikovi drabini na voz, viplatau som mu sane, tak si mna po kusku oblubili. Po kuse som sa opovažil ušit kapce mojej mlačej sestre, to sa podarilo — to už dajak bude. Pochvaleni som bu uš vjac razi, že som šikouni chlapec. S tim som sa ja spišiu a som si virezal na chološni djeru, gde som si uš založil colstok. Pomisleu som, že tak nosja cimermani, to aždaj aj mne patri. Za to som tješ dostał vprask, nje že bi mna buli pochvalili ale mna potrestali. Jednoho dna prišol do nas jeden starsi človek a obdivuje moj sersam. Prauda, sersam bu z dreva zrobni, mojima rukami. Buli tam nebozece z dreva, dlaca, pilníki, rajšple, šetko z dreva. Sekera, topor z dreva, nechibeli aj hodini z dreva na stene viseli pekne zrobene. Ciferplat, pontuzi z dreva, prepindik na drotiku, ale len vtodi šol, ket som ho pokivau. Ešte v detinstve ket prišlo leto, jaro, no, poveda matka: no Andriš, pujdeš ku hore, zarobiš dačo. Pujdem, vet aj druhje chlopeci pujdu sadit smerečki alebo kopat jamki. Ket som prišou, spozoroval mňa horar, privitau mna: no aj ti si prišol mali Kršňačku? — Som prišou. — No ale ti ešti neznaš nič? — Povedau to zo špasu, lebo poču o mne ot strika. Dal mi hnet pracu, ukazal mi sam jak treba sadit stromiki. Ja som ho posluchnu, tak som robil jak rozkazal i mňa zamilovau a prectavil mna druhim za vzor. Platili v tom čase chlapom 40 grajcarí, ženam 20 gr, chlapcom a djeučatam 12 gr. Mne ale viplatil po 20 gr, tak že mi druhí zavideli, bo aj to sa stalo, že aj ženam viplatil po 12 gr, ktere buli lenive.

Podáva Viera Nosálová

Résumé

Un simple villageois — A. Kršnak a décrit ses souvenirs d'enfance. Il naquit en 1867 dans une petite village caractéristique de la Slovaquie Centrale (Švermovo) et ses observations concernent surtout la vie familiale,

l'habitation, la nourriture, le costume etc. Par sa forme originale elles sont une source intéressante pour la ethnographie de connaître la manière de la vie à la fin du 19e siècle dans cette région.

INHALT

STUDIEN

Oldřich Širovátká, Zum Verhältnis zwischen der slowakischen und tschechischen Märchentradition	361
Michal Markuš, Hacken aus Medzev	378

MATERIALIEN — ARCHIV

Ladislav Štěpánek, Slowakisches Haus mit dem Dachgiebel in der mitteleuropäischen Volksarchitektur	436
Bohuš Kuchář, Rezeptbuch aus dem 18. Jahrhundert	448
Viera Nosálová, Tagebuch des A. Kršňák aus Švermovo — Quelle der ethnog- raphischen Erkenntnisse	453

RUNDSCHAU

Viera Gašparíková, Zur Problematik der interethnischen Klassifikation der prosai- schen Überlieferung	457
Mária Kosová, Zum Vorschlag des interethnischen Katalogs aus der Zeit der türkischen Gefahr	465
Soňa Burlasová, Problematik der slowakischen Enklaven in der Osteuropa gesehen vom ethnomusikologischen Standpunkt	467
Andrej Melicherčík, Einige Seiten der zeitgenössischen slowakischen Folkloristik	
Peter Vrchoviná, Beitrag zur Problematik der Holzschnitzerschulen in der Slowakei	
Ema Kahounová, Nachricht über die Tätigkeit der Slowakischen volkskundlichen Gesellschaft für das Jahr 1965	471
Ester Plicková, Konferenz über die Zeitschrift „Demos“	477
Kurznachrichten	484
	486
	489
BUCHERBESPRECHUNGEN UND REFERATE	492

SOMMAIRE

ARTICLES DE FOND

Oldřich Širovátká, Apport à la relation de la tradition fabuleuse slovaque et tchèque	361
Michal Markuš, Les houes qu'on a utilisées dans le région de Medzev	378

MATERIAUX — ARCHIVES

Ladislav Štěpánek, La maison slovaque au fronton dans l'architecture populaire dans l'Europe Centrale	436
Bohuš Kuchář, Le livre d'ordonnances du 18 ^e siècle	448
Viera Nosálová, Le carnet de A. Kršňák de Švermovo — source des connaissances ethnographiques	453

INFORMATIONS

Viera Gašparíková, A propos du problème de la classification interethnique des traditions prosaïques	457
Mária Kosová, La proposition du catalogue interethnique du temps du danger turc	465
Soňa Burlasová, Le problème des enclaves slovaques dans l'Europe d'Est du point de vue ethnomusicologique	467
Andrej Melicherčík, Quelques aspects du folklore contemporain slovaque	471
Peter Vrchoviná, La contribution concernant les problèmes des écoles de sculpteurs en bois en Slovaquie	477
Ema Kahounová, Le rapport sur l'activité de la Société Ethnographiques Slovaque pour l'année 1965	484
Ester Plicková, La conférences sur le journal „Demos“	486
Notices	489
ANALYSES ET COMPTES RENDUS	492

СЛОВАЦКАЯ ЭТНОГРАФИЯ
Журнал Словацкой Академии Наук
Год издания XIV, 1966, № 3
Издается четыре раза в год
Издательство Словацкой Академии Наук
Редакторы д-р Божена Филова и Вера Носалова
Адрес редакции Братислава, Клеменсова 27

SLOWAKISCHE VOLSKUNDE
Zeitschrift der Slowakischen Akademie der Wissenschaften
Jahrgang XIV, 1966, Nr. 3. Erscheint viermal im Jahre
Herausgegeben vom Verlag der Slowakischen Akademie der Wissenschaften
Redakteure Dr. Božena Filová und Viera Nosálová
Redaktion Bratislava, Klemensova 27

SLOVAK ETIINOGRAPHY
Journal of the Slovak Academy of Sciences
Volume XIV, 1966, No 3.
Published quarterly by the Slovak Academy of Sciences
Managing Editors Dr. Božena Filová and Viera Nosálová
Editor Bratislava, Klemensova 27, Czechoslovakia

L'ETHNOGRAPHIE SLOVAQUE
revue de l'Académie slovaque des sciences
Anné XIV, 1966, No. 3. Paraît quatre fois par an
Aux Editions de l'Académie slovaque des sciences
Rédacteurs: dr. Božena Filová et Viera Nosálová
Rédaction Bratislava, Klemensova 27

SLOVENSKÝ NÁRODOPIS
Časopis Slovenskej akadémie vied
Ročník XIV, 1966, číslo 3. — Vychádza štyri razy do roka
Vydáva Vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied

Hlavná redaktorka dr. Božena Filová

Výkonná redaktorka prom. hist. Viera Nosálová

Redakčná rada: doc. dr. Rudolf Bednárik, dr. Soňa Burlasová, prom. hist. Emília Horváthová, dr. Soňa Kovačevičová, dr. Jaroslav Kramárik, dr. Michal Markuš, prof. dr. Andrej Melicherčík, dr. Ján Mjartan, prom. hist. Štefan Mruškovič, doc. dr. Ján Podolák

Redaktorka časopisu Klára Vloššáková

Technická redaktorka L. Haplová

Redakcia: Bratislava, Klemensova 27

Vytlačili Tlačiarne Slovenského národného povstania, n. p., Martin
Jednotlivé číslo Kčs 13,50, celoročné predplatné Kčs 54,—
Výmer PIO 2385/49-III/2 — V-06*61226

Rozširuje Poštová novinová služba, objednávky a predplatné prijíma PNS — ústredná expedičia tlače, administrácia odbornej tlače, Gottwaldovo nám. 48, Bratislava. Možno objednať aj na každej pošte alebo u doručovateľa. Objednávky do zahraničia vybavuje PNS — ústredná expedičia tlače, Bratislava, Gottwaldovo nám. 48/VII.

© by Vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied 1966